

ТОДОРЪ Г. ВЛАЙКОВЪ

ПО СЛУЧАЙ ПЕТДЕСЕТГОДИШНАТА МУ КНИЖОВНА И ОБЩЕСТВЕНА ДЕЙНОСТЪ

Той е вече на седемдесет години. Коситъ му сж посребрени. Очитъ му не виждатъ. Но още неуморно работи, както е работилъ презъ цѣлия си животъ. Той и сега пише своитъ хубави творби чрезъ ржката на своята обична дъщеря и чете чрезъ очитъ на двама преданни младежи.

Защото за дѣда Влайковъ нѣма нищо по-свято отъ труда. Той го обича, както обича родната земя, както му е милъ народния животъ.

Освенъ честния трудъ дѣдо Влайковъ обича правдата и доброто. Затова отъ ранно детство до день днешенъ той имъ служи преданно и всеотдайно.

Всички негови повести и разкази сж пропити съ обичъ къмъ проститъ и трудолюбиви люде. Обвѣяни сж съ ведъръ лъхъ на добротворство и човѣщина.

Кой българинъ може да забрави дивния образъ [на дѣдовата Славчова унука? Ами добрата и работлива леля Гена? Не живѣе ли тя въ сърдцето на всѣка българка?

Ами кака Дина и нейниятъ Койчо?

Но съ най-голѣма любовъ е далъ дѣдо Влайковъ образа на майката въ своята книга „Преживѣното“. Майката е като родното огнище, което разлива топла грѣйка наоколо, а високиятъ му пламъкъ оживява всичко въ кжши съ треперлива свѣтлина.

Въ „Преживѣното“ дѣдо Влайковъ ни описва своето детинство така хубаво, че като прочетемъ книгата, става ни леко, свѣтло и радостно на душата, както радостно свѣтлѣе ясното небе, както примамливо шумолятъ листата на кукуруза, полъхвани отъ тихъ планински вѣтрець...

Ранъ-Босилекъ

